

הַלְבוֹת מְלָכִים וּמִלְחָמוֹת פָּרָק ט

א. עַל שֶׁשָּׂה דְּבָרִים נִצְטָוָה אָדָם הָרָאשׁוֹן עַל עֲבוּדָה זָרָה, וְעַל בְּרִכַּת הַשֶּׁם, וְעַל שְׁפִיכוֹת דָּמִים, וְעַל גְּלוּי עֲרִיּוֹת, וְעַל הַגָּזֵל, וְעַל הַדִּינִים.

ב. אָף עַל פִּי שְׁכָלָן קִבְּלָה הֵן בִּיְדֵינוּ מִמֶּשֶׁה רַבְּנוּ, וְהִדְעַת נֹטָה לָהֶן, מִכָּלֵל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, יִרְאֶה שֶׁעַל אֵלּוּ נִצְטָווּ. הוֹסִיף לְנוֹחַ אֲבֵר מִן הַחֵי, שֶׁנֶּאֱמָר "אֶךְ-בָּשָׂר, בִּנְפֹשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ" (בראשית ט, ד); נִמְצָאוּ שְׁבַע מִצְוֹת.

ג. וְכֵן הָיָה הַדָּבָר בְּכָל הָעוֹלָם, עַד אֲבָרָהָם נִצְטָוָה יֵתֵר עַל אֵלּוּ בְּמִלָּה, וְהוּא הִתְפַּלֵּל שַׁחֲרִית. וַיִּצְחַק הַפְּרִישׁ מַעֲשֵׂר, וְהוֹסִיף תְּפִלָּה אַחֲרַת לַפְּנוֹת הַיּוֹם. וַיַּעֲקוֹב הוֹסִיף גִּיד הַנֶּשֶׂה, וְהִתְפַּלֵּל עֲרִבִית. וּבְמִצְרַיִם נִצְטָוָה עֶמְרָם בְּמִצְוֹת יִתְרוֹת, עַד שֶׁבָּא מֹשֶׁה רַבְּנוּ וְנִשְׁלְמָה תּוֹרָה עַל יָדוֹ.

ד. בֶּן נֹחַ שֶׁעֲבַד עֲבוּדָה זָרָה חַיֵּב, וְהוּא שִׁיעֲבַד כְּדִרְכָּהּ. וְכָל עֲבוּדָה זָרָה שְׁבִית דִּין שְׁלִישְׁרָאֵל מִמִּיתִין עָלֶיהָ, בֶּן נֹחַ נִהְרָג עָלֶיהָ. וְכָל שְׂאִין בֵּית דִּין שְׁלִישְׁרָאֵל מִמִּיתִין עָלֶיהָ, אֵין בֶּן נֹחַ נִהְרָג עָלֶיהָ; וְאָף עַל פִּי שְׂאִינוֹ נִהְרָג, אֲסוּר בְּכָל. וְאֵין מְנִיחִין אוֹתָם לְהִקִּים מִצְבָּה, וְלֹא לִיטַע אֲשֶׁרָה, וְלֹא לַעֲשׂוֹת צוּרוֹת וְכוּיָצָא בָּהֶן לְנוֹאֵי.

ה. בֶּן נֹחַ שֶׁבָּרַךְ אֶת הַשֶּׁם בֵּין שֶׁבָּרַךְ בְּשֵׁם הַמִּיחָד, בֵּין שֶׁבָּרַךְ בְּכַנּוּי, בְּכָל לְשׁוֹן חַיֵּב: מַה שְׂאִין בֶּן בִּישְׁרָאֵל.

ו. בֶּן נֹחַ שֶׁהָרַג נֶפֶשׁ, אִפְּלוּ עָבַר בְּמַעֲי אִמּוֹ נִהְרָג עָלָיו. וְכֵן אִם הָרַג טָרֶפֶה, אוֹ שֶׁכָּפְתּוֹ וְנִתְּנוֹ לַפְּנֵי הָאָרֶץ, אוֹ שֶׁהִנִּיחוֹ בְּרַעֲב עַד שְׁמֵת הוֹאִיל וְהִמִּית מְכָל מְקוֹם, נִהְרָג. וְכֵן אִם הָרַג רוֹדֵף שִׁיכּוֹל לְהַצִּילוֹ בְּאַחַד מֵאַבְרֵיוֹ נִהְרָג עָלָיו, מַה שְׂאִין בֶּן בִּישְׁרָאֵל.

ז. שֵׁשׁ עֲרִיּוֹת אֲסוּרוֹת עַל בְּנֵי נֹחַ הָאֵם, וְאַשְׁתִּי הָאֵב, וְאַשְׁתִּי אִישׁ, וְאַחֻתּוֹ מֵאִמּוֹ, וְזָכוּר, וּבְהֶמָּה: שֶׁנֶּאֱמָר "עַל-כֵּן, יַעֲזֹב-אִישׁ, אֶת-אָבִיו" (בראשית ב, כד), זֹו אֲשֶׁת אָבִיו; "וְאֶת-אִמּוֹ" (שם), כְּמִשְׁמָעָה; "וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ" (שם), וְלֹא בְּאַשְׁתִּי חֵבְרוֹ; "וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ", לֹא בְּזָכוּר; "וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד" (שם), לְהוֹצִיא בְּהֶמָּה חַיָּה וְעוֹף שְׂאִין הוּא וְהֵם בָּשָׂר אֶחָד; וְנֶאֱמָר "אֲחֻתִּי בֵּת-אָבִי הִיא אֵךְ, לֹא בֵּת-אִמִּי; וְתַהֲי-לִי, לְאִשָּׁה" (בראשית כ, יב).

ח. בֶּן נֹחַ חַיֵּב עַל מִפְּתַת אָבִיו, וְאַנוּסַת אָבִיו הָרִי הִיא אִמּוֹ מְכָל מְקוֹם. וְחַיֵּב עַל אֲשֶׁת אָבִיו, אִפְּלוּ לְאַחַר מִיתַת אָבִיו. וְחַיֵּב עַל הַזָּכוּר, בֵּין קָטָן בֵּין גָּדוֹל; וְעַל הַבְּהֶמָּה, בֵּין קָטָנָה בֵּין גָּדוֹלָה. וְהוּא נִהְרָג לְבָדּוֹ, וְאֵין הוֹרֵגִין אֶת הַבְּהֶמָּה שֶׁלֹּא נִצְטָווּ בְּהַרְיָגָתָהּ בְּהֶמָּה, אֲלֹא יִשְׂרָאֵל.

ט. אֵין בֶּן נֹחַ חַיֵּב עַל אֲשֶׁת חֵבְרוֹ, עַד שִׁיכּוּא עָלֶיהָ כְּדִרְכָּהּ אַחֵר שֶׁנִּבְעֵלָה לְבַעֲלָהּ. אֲבָל מֵאַרְסָה, אוֹ שֶׁנִּכְנְסָה לַחֲפָה וְעַדִּין לֹא נִבְעֵלָה אֵין חַיֵּבִין עָלֶיהָ, שֶׁנֶּאֱמָר "וְהִיא, בְּעֵלֶת בְּעַל" (בראשית

כ, ג).

י. בְּמַה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּכֵן נֹחַ שֶׁבָּא עַל בֵּת נֹחַ. אֲבָל גּוֹי שֶׁבָּא עַל הַיִּשְׂרָאֵלִית, בֵּין כְּדִרְכָּהּ בֵּין שֶׁלֹּא כְּדִרְכָּהּ חַיֵּב. וְאִם הִתְּהָ נַעֲרָה מֵאַרְסָה נִסְקָל עָלֶיהָ, כְּדִינֵי יִשְׂרָאֵל; בָּא עָלֶיהָ אַחֵר שֶׁנִּכְנְסָה לַחֲפָה, וְלֹא נִבְעֵלָה הָרִי זֶה בְּחֻנֵּק, כְּדִינֵי יִשְׂרָאֵל. אֲבָל

אם בא על אשת ישראל אחרשנבעלה הרי זה כמי שבא על אשת גוי חברו, ויהרג בסוף.

יא. בן נוח שיחד שפחה לעבדו הרי זה נהרג עליה, משום אשת חברו. ואינו חייב עליה, עד שיפשט הדבר ויאמרו לה העם, זו רבית עבד פלוני. ומאימתי תחזור להתרה משיפרישנה מעבדו, ויפרע ראשה בשוק.

יב. ומאימתי תהיה אשת חברו כגרושה שלנו משיוציאה מביתו וישלחנה לעצמה, או משתצא היא מתחת רשותו ותלך לה: שאין לה גרושין בכתב; ואין הדבר תלוי בו בלבד, אלא כל זמן שירצה הוא או היא לפרש זה מזה פורשין.

יג. בן נוח חייב על הגזל, בין שגזל גוי בין שגזל ישראל. ואחד הגזל, או הגונב ממון, או גונב נפש, או הפובש שכר שכיר וכיוצא בו אפלו פועל שאכל שלא בשעת מלאכה על הכל הוא חייב, והרי הוא בכלל גזלן: מה שאין כן בישראל. וכן חייב, על פחות משוה פרוטה; וכן נוח שגזל פחות משוה פרוטה, ובא אחר וגזלה ממנו שניהן נהרגין עליה.

יד. וכן חייב על אבר מן החי, ועל בשר מן החי בכל שהוא: שלא נתנו השעורין, אלא לישראל בלבד. ומתר הוא בדם מן החי.

טו. אחד האבר או הבשר, הפורש מן הבהמה או מן החיה; אבל העוף יראה לי, שאין בן נוח נהרג על אבר מן החי ממנו. השוחט את הבהמה אפלו שחט בה שני הסימנים כל זמן שהיא מפרפסת, אבר ובשר הפורשין ממנה אסורין לבני נוח משום אבר מן החי.

טז. כל שאסור על ישראל משום אבר מן החי, אסור על בני נוח. ויש שבני נוח חייבין עליו, ולא ישראל: שבני נוח אחד בהמה וחיה, בין טהורה בין טמאה חייבין עליה, משום אבר מן החי ומשום בשר מן החי; ואבר ובשר הפורשין מן המפרפסת אף על פי ששחט בה ישראל שני הסימנים, הרי זה אסור לבני נוח משום אבר מן החי.

יז. וכיצד הן מצוין על הדינים: חייבין להושיב דינן ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצוות אלו, ולהזהיר את העם; וכן נוח שעבר על אחת משבע מצוות אלו, יהרג בסוף.

יח. כיצד: אחד העובד עבודה זרה, או שברך את השם, או ששפך דם, או שבעל אחת משש עריות שלהם, או שגזל אפלו פחות משוה פרוטה, או שאכל כל שהוא מאבר מן החי או בשר מן החי, או שראה אחד שעבר על אחת מאלו ולא דנו והרגו הרי זה יהרג בסוף.

יט. ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה שהרי שכם גזל, והם ראו, וידעו, ולא דנוהו. וכן נוח נהרג בעד אחד, ובדין אחד, בלא התראה, ועל פי קרובים; אבל לא בעדות אשה, ולא תדון אשה להם.